

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16884 van 2 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LECOMPTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 28 januari 2008, verklaart er zich 29 januari 2008 vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 14 mei 2008, verstuurd op 19 mei 2008.
3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U zou over de Afghaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Kabul. U zou een Sikh zijn. Omwille van uw religie zouden u en uw familie vaak problemen gekend hebben met andere Afghanen. Zo zou u enkele jaren geleden aangevallen zijn. Uw aanvallers zouden u in brand hebben gestoken. U zou hierbij zwaar gewond geraakt zijn. Dit speelde zich korte tijd voor uw huwelijk met M.G.K. (X; OV X) af. Ook zouden er in het verleden twee van uw ooms vermoord zijn. Twee jaren geleden zou u benaderd zijn door enkele mensen die eisten dat jullie je bekeerden tot de Islam. Ze zouden geprobeerd hebben om uw zoontje te ontvoeren, maar u wist dit te verhinderen. Hierbij zou u een messteek in uw hand opgelopen hebben. Anderhalf jaar geleden zou uw broer verdwenen zijn. Door de aanhoudende spanningen en vrees zouden jullie besloten hebben om Afghanistan te verlaten. Begin 2008 zouden jullie naar Pakistan gevlucht zijn, van waar jullie een vlucht namen. Op 29 januari 2008 vroegen jullie in België asiel aan. Ter ondersteuning van uw asielrelaas verwijst u naar twee Belgische medische attesten.”

4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
  - ten gevolge van verzoekers gebrekkige kennis van Afghanistan, in het bijzonder van de geografie, de Taliban, de Mudjahedin alsmede recente gebeurtenissen, kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers recente afkomst uit Kabul, waardoor er bijgevolg eveneens geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas;
  - ook de tegenstrijdige verklaringen die verzoeker en zijn echtgenote onderling afleggen omtrent de klacht bij de politie en de paspoorten ondermijnen de geloofwaardigheid;
  - verzoeker is niet in het bezit van enig identiteits- en / of reisdocument waardoor zijn identiteit, noch reisweg niet kunnen worden nagegaan;
  - de medische attesten kunnen de appreciatie niet wijzigen.
  - gezien bovenstaande vaststellingen maken verzoekers het de Commissaris-generaal onmogelijk een correct beeld te kunnen vormen van hun recente verblijfplaatsen en directe vluchtaanleiding waardoor er geen correcte inschatting gemaakt kan worden van hun eventuele nood aan bescherming zoals voorzien in de vluchtelingenconventie en

een eventueel risico op het lopen van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

- 2.1.1. In een eerste middel afgeleid uit de schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing gebruikmaakt van een gebrekkige motivering doordat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door verzoeker ingediende asielaanvraag van 29 januari 2008 waaruit duidelijk blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging had in de zin van de Conventie van Genève terwijl de formele en de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 97 van de Grondwet en in de Wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.
- 2.1.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St., nr. X, 2 februari 2007; R.v.St., nr. X, 2 februari 2007). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing weerhouden vaststellingen aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.
- 2.1.3. De Raad stelt vast dat artikel 97 van de Gecoördineerde Grondwet van 1994 bepaalt dat "*Alleen Belgen kunnen minister zijn*", waardoor de schending ervan in casu, zijnde een beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, niet dienstig kan worden aangevoerd.
4. Verzoeker kan niet akkoord gaan met het feit dat de Commissaris-generaal zijn asielaanvraag afwijst op basis van beweerde incoherenties en omissies omtrent bepaalde feiten die de geloofwaardigheid van zijn verhaal in het gedrang zouden brengen. Verzoeker benadrukt dat uit zijn verklaringen duidelijk is gebleken dat hij voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat zijn leven en vrijheid in gevaar is in het land van herkomst. Verzoeker verduidelijkt verder dat vervolging niet noodzakelijk betekent dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt, maar het kan ook verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden, hetgeen waarvan verzoeker te lijden heeft. Verzoeker merkt eveneens op dat de weergave van de feiten door de Commissaris-generaal nogal erg beperkt is en sec met weglating van belangrijke details. Verzoeker benadrukt hierbij dat hij in zijn interviews telkens veel informatie heeft verstrekt en elke vraag gedetailleerd heeft trachten te beantwoorden. Voorts is verzoeker van mening dat men dient rekening te houden met de feitelijke situatie in zijn land van herkomst.

5. De Raad stelt echter vast dat de bestreden beslissing duidelijk melding maakt van het feit dat op basis van verzoekers gebrekkige kennis van Afghanistan er niet besloten kan worden dat hij recent van Afghanistan afkomstig is. Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers recente afkomst uit Afghanistan, kan er evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas en vermeende vrees voor vervolging ten gevolge van problemen die zich in Afghanistan zouden hebben voorgedaan. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker en zijn echtgenote in het kader van hun asielrelaas en vluchtroute onderling tegenstrijdige verklaringen aflegden, hetgeen duidelijk afbreuk doet aan hun geloofwaardigheid. Verzoeker meent evenwel dat er geen sprake is van een discrepantie over het neerleggen van een klacht bij de politie. Betreffende het paspoort stelt verzoeker dat zijn echtgenote in de war was tengevolge van communicatieproblemen en verkeerdelijk heeft verklaard te reizen met haar eigen paspoort. De Raad merkt op dat er wel degelijk een tegenstrijdigheid is tussen de verklaringen van verzoeker en zijn vrouw over het naar de politie gaan en melden van het incident. Verzoeker verklaarde dat hij na de steekpartij naar de politie was gegaan, waar hij tervergeefs zou geprobeerd hebben om een klacht neer te leggen. Zijn echtgenote was hiervan op de hoogte. Zijn echtgenote verklaarde daarentegen bij haar gehoor uitdrukkelijk dat verzoeker niet naar de politie is gegaan. Eveneens zijn de verklaringen van verzoeker en zijn vrouw betreffende het paspoort waarmee ze naar Europa zijn gereisd, tegenstrijdig. Verzoeker verklaarde dat hij nooit een paspoort had in Afghanistan en dat hij en zijn vrouw met behulp van een hem onbekend groen paspoort naar hier zijn gereisd. Verzoekers vrouw verklaarde echter op de vraag "ooit eigen Afghaans paspoort gehad? Het was mijn eigen paspoort waarmee we naar hier kwamen en mijn man ook." (gehoor vrouw 06/05/2008 p. 8). Verzoekers argument dat zijn vrouw in de war was, kan dan ook niet overtuigen.
- 2.1.6. Verzoeker wijst er op dat zijn raadsman voorafgaand aan het interview een schrijven heeft gericht met de boodschap dat hij onder enorme stress lijdt en hierdoor met geheugenverlies en vergeetachtigheid kampt, wat uiteraard naar voor kan komen tijdens zijn interview. Verzoeker wijst er op dat hij meermaals mishandeld en aangevallen werd waardoor hij met enorme posttraumatische stress kampt. Verzoeker verwijst naar het medisch attest van 15 maart 2008 dat wijst op PTSD.
- 2.1.7. Aan verzoeker zijn op het Commissariaat-generaal een aantal kennisvragen voorgelegd, die concrete en evidente feitelijkheden betreffen. Ook een gestrest persoon met een matige intelligentie had dergelijke vragen correct moeten kunnen beantwoorden zo hij is wie hij beweert te zijn. Verzoekers onwetendheden impliceren echter de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. De Raad benadrukt dat een schrijven van verzoekers raadsman bezwaarlijk kan beschouwd worden als een medisch bewijs dat zou duiden op ernstige geheugenproblemen. Een dergelijk schrijven bezit duidelijk een subjectief en gesolliciteerd karakter, dat geen objectieve bewijswaarde heeft. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat hij met enorme posttraumatische stress kampt. Het medisch attest waar verzoeker naar verwijst is de schriftelijke weerslag van een opname van verzoeker in de spoeddienst en duidelijk gebaseerd op de verklaringen van verzoeker zelf. Deze beschrijving van de klachten van verzoeker kan men bezwaarlijk omschrijven als een ernstige anamnese waaruit zou blijken dat verzoeker aan Posttraumatic Stress Disorder zou leiden. Verzoeker toont geen adequate regelmatige medische opvolging aan noch een minimale (PTSD-)behandeling bij een dokter zodat het neergelegde medisch attest, niet kan overtuigen.

- 2.1.8. Verzoeker tracht argumenten naar voor te brengen om zijn onwetendheid over de geografie, de media, het leven onder de Taliban, de Mudjahedinperiode en recente gebeurtenissen in Kabul te weerleggen.
9. De Raad merkt op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Het is niet onredelijk dat die overheid, zeker indien verzoeker geen enkel identiteitsdocument kan voorleggen, tracht zijn kennis over de streek en zijn land te toetsen. Uit het in de bestreden beslissing aangetoonde gebrek aan kennis van die streek en van zijn land mocht de Commissaris-generaal in redelijkheid afleiden dat de verzoekende partij niet het bewijs leverde van haar beweerde afkomst. Van iemand die zich vluchteling verklaart, mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij enige kennis heeft van de elementaire feitelijkheden in zijn land van herkomst. Het is dan ook niet onredelijk te verwachten dat verzoeker enkele vragen over recente gebeurtenissen kan beantwoorden. De informatie die hij verstrekt over de stad zelf en over bepaalde gebeurtenissen aldaar is onvoldoende om te besluiten dat hij daar recent nog verbleef. Het feit dat verzoeker geïsoleerd leefde, kan zijn fundamenteel gebrekkige kennis betreffende zijn directe en persoonlijke leefwereld niet verschonen. Verzoekers kennis over de geografie, het leven onder de Taliban, de Mudjahedinperiode en recente gebeurtenissen zijn dermate gering waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering recent afkomstig te zijn uit Kabul, Afghanistan.
- 2.1.10. Verzoeker stelt verder dat één en ander te wijten is aan slechte communicatie en tracht het vastgestelde gebrek aan kennis te weerleggen. Zo stelt verzoeker onder meer dat men betreffende het hoofd van de tempel een vergissing heeft begaan aangezien hij wel degelijk wist hoe het hoofd heette en er namelijk twee waren, te weten X en X. In verband met de tempels die al dan niet beschadigd waren stelt verzoeker dat het begrip beschadiging een andere inhoud heeft in Afghanistan dan gebruikelijk is bij ons: een onbeschadigd gebouw bestaat daar immers niet. De zes Sikh-tempels werden dus niet vernield zoals verzoeker verklaarde doch slechts beschadigd. Voorts stelde het Commissariaat-generaal verkeerdelijk dat er 8 tempels zijn maar er zijn er slechts 6 van de Sikhs en 2 van de Hindoes. Betreffende zijn gebrek aan kennis betreffende programma's in de media, het leven onder de Taliban en de Mudjahedinperiode stelt verzoeker dat hij zeer zelden televisie keek, amper buiten kwam en een teruggetrokken leven leidde en quasi geen enkel contact had met de buitenwereld.
- 2.1.11. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in tegenstelling tot wat hij beweert in zijn verzoekschrift wel degelijk de naam van de priester in de tempel niet bleek te kennen. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat ze de naam van de priester niet noemen, dat dit de traditie is en dat ze deze enkel met de bijnaam, in casu "bai chacha" benoemen (gehoorverslag, 6 mei 2008, 3). Wat betreft het aantal tempels poneert verzoeker een aantal blote beweringen die geenszins gestaafd worden. Ook blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er in Kabul acht Sikh-tempels waren en drie Hindoe-tempels. Dat van de acht Sikh-tempels er zeven vernietigd werden en er slechts één enkele operationeel is kunnen blijven. Verzoekers verklaring dat hij een teruggetrokken leven leidde en quasi geen contact had met de buitenwereld vindt geen steun in het administratief dossier aangezien hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde een stoffenwinkel te hebben uitgbaat in bazaar Homeed op drie kwartier rijden van zijn huis (gehoorverslag, p. 4).
- 2.1.12. Verzoeker stelt dat hij bepaalde elementen niet vermeldde omdat hij niet wist dat het om een echt interview betreffende zijn asielaanvraag handelde. Hij klaagt hiermee de handelwijze van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal aan

bij het afnemen van de interviews waarbij aan de kandidaat-vluchteling veelal niet gemeld wordt dat zijn asielaanvraag zal beoordeeld worden aan de hand van het verhaal dat hij vertelt tijdens het interview en waarbij hen meestal aangemaand wordt om enkel te antwoorden op de vragen zonder uit te weiden. Een algemeen punt van kritiek is eveneens het feit dat slechts een fractie van wat vermeld wordt ook effectief wordt neergeschreven, waardoor het interview gemakkelijk gemanipuleerd kan worden. Gelet op het beperkte tijdsbestek is het eveneens zo dat zowel de interviewer als de geïnterviewde verplicht zijn om een selectie te maken, waardoor altijd en onvermijdelijk een aantal gebeurtenissen noodgedwongen onbesproken blijven of slechts zijdelings worden aangehaald. Voorts merkt hij op dat de bewijslevering erg moeilijk is gezien asielzoekers het wantrouwen tegenover administratieve beslissingen in eigen land vaak meenemen naar de asielinstanties in de landen waar ze terechtkomen, waardoor het nauwkeurig navertellen van de incidenten problematisch is.

13. De Raad wenst verzoeker er vooreerst op te wijzen dat hij niet goed inziet hoe kritiek op het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken de motivering van de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal kan weerleggen. De Raad merkt op dat nergens in de beslissing ook maar enige verwijzing is naar het niet vermelden van elementen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Het uiten van kritiek op het interview neemt niet weg dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering recent afkomstig te zijn uit Kabul, Afghanistan. De Raad stelt daarnaast vast dat in de vragenlijst die door verzoeker werd ingevuld en ondertekend d.d. 21 januari 2008, er duidelijk op gewezen wordt dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat zijn asielaanvraag wordt verworpen, zodat hij zonder twijfel moet geweten hebben dat hij wel degelijk gehoord werd met betrekking tot zijn asielmotieven. Bovendien stelt de Raad vast dat daar waar verzoeker op bepaalde punten de handelwijze van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal hekelt, hij op generlei wijze aantoonde dat deze problemen zich specifiek in zijn hoofde hebben voorgedaan. Uit het administratieve dossier blijkt helemaal niet dat verzoeker problemen heeft gekend tijdens zijn interview. Zijn verklaringen werden hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken op het einde van het interview voorgelezen en hij ondertekende deze voor akkoord waarmee hij bevestigde dat het gehoorverslag overeenstemt met de verklaringen die hij heeft afgelegd. Ook bij het Commissariaat-generaal maakte verzoeker geen gebruik van de mogelijkheid om opmerkingen te geven daar waar bij de aanvang van het gehoor steeds wordt aangegeven welke de rol is van de tolk, de advocaat en betrokkene zelf die eventuele problemen dient te melden. Waar verzoeker het wantrouwen van asielzoekers ten aanzien van de asielinstanties opwerpt, dient in eerste instantie te worden gewezen op het feit dat door in België een asielaanvraag in te dienen hij de bescherming inroept van de Belgische autoriteiten, waardoor van hem kan verwacht worden dat hij aan deze autoriteiten van in het begin een waarheidsgetrouw asielrelaas voorlegt en hen in vertrouwen neemt. Bovendien werkt verzoeker dit in zijn hoofde niet in concreto uit, zodat een dergelijke algemene stelling tot een loutere bewering kan worden teruggebracht die geenszins wordt gestaafd noch aannemelijk gemaakt.

2.1.14. Uit het geheel van bovenvermelde elementen die steun vinden in het administratieve dossier, niet op aanvaardbare wijze weerlegd door de verzoekende partij, kon de Commissaris-generaal op redelijke en afdoende wijze met draagkrachtige motieven en verwijzend naar de juiste rechtsgrond, besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde afkomst en bijgevolg tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas zodat de voorgewende vrees voor vervolging niet aannemelijk is.

15. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 33 van de Conventie van Genève met betrekking tot de status van vluchteling van 8 (sic) juli 1951 waarbij aan

de verdragsluitende partijen verboden wordt een vluchteling uit te wijzen of terug te drijven op welke manier dan ook naar de grens van het land waar zijn leven of vrijheid zou zijn bedreigd omwille van zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit, zijn behoren tot een bepaalde sociale groep of omwille van zijn politieke overtuiging, voert verzoeker aan dat de Commissaris-generaal de verplichting heeft na te gaan of er in casu sprake was van bedreiging van het leven en de vrijheid van verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan en dat uit de feitelijke gegevens blijkt dat deze verplichting niet op bevredigende wijze werd nageleefd. Verzoeker neemt een bericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken integraal over in zijn verzoekschrift en geeft vervolgens zelf een overzicht van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. Volgens verzoeker is gelet op de situatie in Afghanistan het geenszins aangewezen hem terug te sturen. De vrees voor een terugkeer is derhalve gerechtvaardigd en het gevoerde onderzoek kon niet tot de genomen beslissing leiden.

- 2.1.16. De Raad dient evenwel op te merken dat het verbod tot uitzetting of terugleiding enkel betrekking heeft op de uitvoerende beslissing op grond waarvan een vreemdeling die zich vluchteling heeft verklaard verplicht zou worden terug naar zijn land van herkomst te gaan. Het louter declaratief karakter van de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat niet toe ter zake tot een beoordeling over te gaan. Ten overvloede dient evenwel te worden opgemerkt dat, daar waar verzoeker stelt dat het gevoerde onderzoek niet tot de genomen beslissing kon leiden, verzoeker zijn recente verblijf in Afghanistan en recente vertrek uit dit land niet aannemelijk heeft gemaakt en de Commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld en afdoende heeft gemotiveerd dat zijn relaas niet toelaat een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Iemand kan bezwaarlijk zijn vervolgd of risico op ernstige schade lopen in een land waar hij niet vandaan komt, zodat van de Commissaris-generaal evenmin kan worden geëist dat hij in zijn beslissing verder ingaat op de toestand in Afghanistan.
- 2.1.17. In een derde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2, 3 en 5 lid 1 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 ter vrijwaring van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.), voert verzoeker aan dat hij zal worden onderworpen aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens en bij terugkeer onmiskenbaar een probleem zal hebben met de overheid die onophoudelijk zal pogen hem te bekeren en hem zal discrimineren.
- 2.1.18. De Raad wijst erop dat hij in het kader van zijn bevoegdheid, bepaald in artikel 39/2 §1 van de voormelde wet van 15 december 1980, geen uitspraak doet over een terugleidingsmaatregel en aldus niet vermag artikel 2,3 en 5 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden rechtstreeks te toetsen (zie R.v.St., nr. 181.977, 11 april 2008). Wat de opgeworpen schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, kan er toch nog op gewezen worden dat de Raad het reële risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst echter wel in het kader van de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet onderzoekt.
- 2.1.19. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van het redelijkheidsbeginsel, waarbij de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden, voert verzoeker aan dat de beslissing zomaar en zonder enig aangetoond verder en nuttig onderzoek besluit tot de weigering van erkenning van het statuut van vluchteling om reden van gebrek aan kennis.

- 2.1.20. Het redelijkheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal de verplichting op bij de uitoefening van zijn wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. De Raad stelt duidelijk vast dat de motieven op basis waarvan de asielaanvraag van verzoeker werd afgewezen, expliciet in de bestreden beslissing worden opgesomd. De Commissaris-generaal steunde zich bij het nemen van de bestreden beslissingen op de stukken vervat in het administratieve dossier. Aan verzoeker werd op het Commissariaat-generaal de mogelijkheid geboden zijn asielrelaas mondeling toe te lichten. Op basis van deze verklaringen, kwam de Commissaris-generaal tot de conclusie, om de redenen die in de beslissing worden vermeld, dat verzoeker zijn recente vertrek en verblijf in Afghanistan niet aannemelijk kan maken, zodat uit zijn relaas onmogelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie kan worden afgeleid.
21. Verzoeker beroept zich in een vijfde middel op een schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en stelt dat het Commissariaat-generaal 28 dagen na aanvraag en 8 dagen na rappel nog steeds niet is overgegaan tot mededeling van de gevraagde afschriften, waardoor de raadsman van verzoeker meent aldus geen beroep te kunnen indienen met volledige kennis van zijn dossier, waartoe het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen door het beginsel van behoorlijk bestuur wel degelijk verplicht is.
22. De Raad merkt op dat de Commissaris-generaal in zijn nota wel toegeeft dat er een administratieve vergissing heeft plaatsgevonden, maar er eveneens op wijst dat verzoekers raadsman de kopieën alsnog heeft ontvangen. Bovendien is het bezorgen van kopieën aan advocaten op eenvoudige aanvraag meteen na het gehoor een dienstverlening van het Commissariaat-generaal, gesteund op een interne praktijk. Op het door verzoekers raadsman ondertekende document staat duidelijk *“Ik verklaar ervan kennis te hebben genomen dat deze dienstverlening niet gestoeld is op een wettelijke verplichting. Het CGVS kan bijgevolg niet verantwoordelijk worden gesteld voor administratieve vergissingen of vergissingen van De Post.”* Bovendien gaat verzoeker er aan voorbij dat advocaten en personen die de asielzoekers bij hun procedure begeleiden het dossier van een asielzoeker mogen inkijken en een kopie van sommige stukken uit het dossier krijgen door zich te wenden tot de dienst *“Advocaten”* op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zoals vermeld wordt op het formulier ter bestelling van kopieën. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij geen gebruik kon maken van zijn inzagerecht. Verzoekers grief dat hij geen beroep kon indienen met volledige kennis van zijn dossier, mist dan ook iedere feitelijke grondslag.
- 2.1.23. Verzoekende partij verzoekt de Raad ter zitting om de artikelen 25 en 26 van de (Kwalificatie)richtlijn rechtstreeks te toetsen.
- 2.1.24. De Raad merkt op dat de artikelen 25 en 26 betrekking hebben op respectievelijk reisdocumenten en de toegang tot werk voor personen in wiens hoofde de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus reeds erkend werd zodat verzoekers vraag in casu niet dienstig kan worden aangevoerd aangezien zij iedere juridische grondslag mist.
- 2.1.25. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
- 2.2.1. Wat betreft de weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut voert verzoeker opnieuw de schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de bestreden beslissing aan. Verzoeker stelt dat de situatie in geheel Afghanistan uiterst onveilig is en het geenszins aangewezen is om er iemand naar toe te sturen. Verzoeker verwijst naar

hetgeen hij in het kader van zijn asielrelaas heeft aangehaald en opnieuw naar het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken.

2.2.2. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen betreffende zijn voorgehouden verblijf in Afghanistan. Bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 2 oktober 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER,   wnd. voorzitter,
   rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DIGNEF,   toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DIGNEF.

A. VAN ISACKER.